

Kelebek Kanatlarım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Nisan 2021

Düşlerimi savsaklayamam asla ve asla hele ki mucidi iken aşk hayatın, darphane yokuşunda aşkla yüklü sikkeler yağdırırım gökten boca ettiğim coşkuma da kanat açan aşkın simasında hali hazırda ölebilirim de uğruna hayallerimin ve dökümlü eteklerinde mevsimin kendimi serbest ve hür bıraktığım aşkın kozasından da ansızın firar edebilirim...

Bir ömür esaretinde.

Bir ömür sevebilmenin cesaretinde.

Yankısı duyulmayan seslerin de artık uzağında...

Dudağımda o kor hece ve gecenin şefkatli kollarında sarmalı hayatın elbet gerçeklerle hayallerin sözlendiği bir düş kervanı bazen gerçeklerin teğet geçtiği ve işte teyelliyorum kendimi göğün göğsüne...

Öylesine bir ferman ki yazmaya doyamadığım...

Bense fedaisi hayatın ve aşkın.

Ve işte firarıym içine saklandığım kozanın ve kelebek kanatlarımla uçuşuyorum aşkın bam telinde ve gam yüklü dünümü değil gamlı notalarla ihbar ediyorum iç sesimin uçuşan perdesini.

Penceremde saklı göğün ferî olan kuşları hep de sadık kaldıkları üzere ve ben penceremi aralarken koşu koşu gelip konuyorlar yüreğimdiki yükü da hafif kılan bir veryansın adeta.

Hangi düşün isyanı ise artık içimden firar eden...

Hangi gerçekse rüyalarımı öteleyen...

Ve işte şapkamı çıkarıp içinden çıkardığım şaşı tavşanla selamlaşıyorum üstelik çok tanıdık eski bir dost gibi bir yandan da kalemimi kemiriyor havuç niyetine ve işte ben yeniden âşık oluyorum içimdeki iklime. Görünmezim.

Bilinmezim.

Mizacımla şaşkın.

Rengimle mahcup.

Aşkın bakir ovasında için için coşan bir çocuğun da ta kendisi.

Öykündüğüm neler yok ki.

Öznemi savsakladığım değil artık peşine düştüğüm çünkü gizli özname bu aralar bayağı yakın ve düşkünüm...

Yakamdan düşmeyen ipek bulutlar ve kar beyazı bir aşk bu elbet evrenin sunumu.

Beşeri mahiyette betimleyebileceğim bir aşk değil asla ve başımı yasladığım bazen kendimi alamadığım belki de uyruğu olmayan acılarla hemhal kendimden uzak ve kendimi de yakın hissetmenin ta kendisi ve de garantisi iken şafakta saklı bir renk ve hürriyet gibi çıtayı git gide yükselttiğim.

Hayallerin nüksettiği.

Gözüm açık gördüğüm bir rüya.

Uyurken gördüğüm düşleri gerçek kılmanın da imkân dâhilinde olduğu ve işte ben yeniden âşık oldum içimdeki iklime ve ayaklarımın altında uçuşan o kilime.

Püskülleri o kilimin ve saçaklarına takılı aklım aslında benim saçmalar yağdırdığım ayaklarım ve kurşunlanan varlığım da değil hükmünü yitiren ne de kurşun ağırlığında dertlerimi günü deviren. Devindiğim kadar hala ayakta kalmanın da ta kendisi ve bunun da mucidi iken aşk.

Tozpembesi değil.

Siyah hiç değil.

Özü sözü özlem ve umut belki de imkânsız addedilen ve bir insandan çıkıp da yola s/onsuzluğa imza atıyorum.

Cüsse ne ki?

Ya da cüppem...

Sitem ettiğimse rüzgâr ve işte kozamdan firar ettim sonunda.

Kuş bakışı değil kelebek bakışı seyrediyorum âlemi ve firar ettiğim kozam artık geride kaldı üstelik geri dönüp eski kimliğime de bürünemem.

Ben artık kelebek olmayı seçtim ve bir tek güne sığsa da hayatım bu coşkumu ve özgürlüğümü frenleyemedim işte.

İstikametim belirsiz en azından bir günlüğüne doya doya sevip nihayetinde ölü kelebekler kabristanına uğurlanacağım ama öncemde çok şeyi çok insanı zaten uğurladım ben ve uğurlu sayım elbet bir ne de olsa en küçük ve sadece kendine b/ölünen bir asal sayı bir o kadar asil bir varlığı olan üstelik bir ömür sürekli başa dönüp birden saymaya başlamışken ve hep de s/onsuzluğu kucaklamak istemişken.

Kilit noktası ne ise artık.

Elbet kilitli yüreğin kilidini bir günlüğüne kırmışken.

Kırmadan dökmeden yaşadığım ve saklandığım bir dünyadan firar ettim işte ve insanlığım iken kutsanacak olan kelebek olmayı seçtim bu gün ve rengim çok pembe çok naif kırılğan kanatlarıma da kimse aldanmasın mademki bir ömür kandırmadım kimseyi kırılmak ve uçmakla iştigalim ben ve insan olarak sürdürdüğüm hayatta saklı tutulası coşkuma ve aşkıma artık söz geçiremedim ve özgürce sevmek adına bu günü ömür belledim ve ölümle sevişen kanatlarıma sadece Tanrı dokunsun istedim.

Görmediğim bir evren ama duyumsadığım.

Hiç olmadığı kadar sevdiğim ve de ama bir karşılık da beklemezken ve rüyalarıma ektiğim hüznü şimdi aşkla biçiyorum ve ölümüne saatler kaldı ve işte kum saati nasıl da boşalıyor.

Özneme hep sadıkken.

Hep de özlem yüklü iken.

Öz verim ise dünden gelen.

Dik bir yokuşa hayat bir şekilde adımladığım ama tepeye de erişemediğim bu yüzden insan kimliğimi yok saydım ve kelebek mizaçlı şiirlerime öykündüm ve işte delicesine uçuyor ve seviyorum.

Ruhumla saltanatını sürdürdüğüm bir duygu sarmalı.

Bense hep hamalı oldum duyguların.

İşte sonunda kendimden firar ettim ve kendimsiz bir hayatı gözetmeden kendimle mutlu olmanın yolunu seçtim hep de severken şimdilerde adımlarken sonu kendimle yüzleştirdim ve keyfini sürüyorum kendimin ve kendim gibi olmanın da hüviyeti iken vicdanımla barışık bazense ışık iken sırnaşık ve ben sadece içime ayna tutmanın verdiği huzurla bir kere daha yüzleştirdim içimdeki iklimle.

Hüznün serkeş yüreği.

Düz yolda bile düşebilirken bir ömür ayakta kalmanın ta kendisi iken kendimle olan hesaplaşmamda illa ki insanlara sığındığım ve defalarca yenilip bu sefer kendimi suçladığım ama ilk kez sevebiliyorum rüzgârımı ve sefil kanatlarımı ve kat çıktığım bir aşksa beni bekleyen hidayetın çağrısıdır özgürlüğü seçip de uçarken dokunulmazlığına aşkın.

Miskin olduğum kadar mızımız.

Beyaz olsam da bazen alacalı bulacalı.

Şatafatlı duygularımı ekip de şiirler ve hikâyeler biçtiğim.

Aşkın Şimal yıldızı iken yeryüzünde saklı bir çiçek olmanın verdiği mahcubiyetle ve işte kökümden kopuyorum şimdi ise bir çiçek olarak firar ettim toprağımdan ama ulaşacağım yere kadar da saklı tutacağım inancımı ve ucunda ölüm olsa bile coşkuma ve aşkıma sahip çıkıp nihayetinde kendimle yüzleşeceğim.

Bu yüzden değişmedim bir ömür.

Mutsuz olsam bile maske takmadım ve oynamadım insanlara.

Şiarım aşk iken imkânsızlıkla dans ettim ve içimdeki çocuğu aralıksız tokatladım çünkü iman gücümdü bunu emreden ve asla Kaf dağına çıkmadım ve insanlar zaman zaman beni yerin dibine batırsa da başım hep dikti ve balçıkla sıvandım ama leke de tutmadım işte...

Öykündüğüm bir gündü tek bir gün.

Ve işte kelebek olmayı seçti bir ömür içinde saklandığım kozamdan firar ettim ve içimdeki aşkı tüm kâinata ihbar ettim.

Bir yakamozdum misal.

Bir sincap ya da.

Sevimli bir kedi yavrusu.

Ve insan.

Yaşım da yasım da ket vuramadı içimdeki coşkuya ve söküklerimi dikmenin en güzel yolu idi sevmek.

Bir rengin müptelasıydım hep de pembe ve mahcup.

Bir duygunun müptelasıydım ki tek bir hece içine koca kâinatın sığıdığı bu yüzden asla yere göğe sığamadım ve kabımdan bir taşım ki ölümle sevişen dikenli yolunda varlığımın belki de varlıksızlığımın ama kimsesizliğime de tek sahip çıkan İlahi Gücün verdiği şevkle hep da iman ettiğim kadar idame ettiğim hayatın da çıtasını yükselttim işte hep severek daha çok severek...

Benzemeyi bile beceremedim birilerine ve ne zamanki yeltensem asla haz etmedim çünkü bendim beni bana sunan aslında aşk idi hayatı ve insanı özel ve biricik kılan.

İçimdeki kilitli kasa.

Ve alt belleğimde saklı o kilitli çekmeceler...

Ve işte yazmaya başladığım ilk günden beri bu kilitleri açmakla iştiğal daha çok sevebilmenin de meali iken hasretini duyduğum...

Bir iklimse ayaklarımın altında serili ve bir kilimse iklimin iz düşümü ve ben saçaklarında saklıyım o uçan halının ve püsküllerim ile şerit değiştiriyorum sürekli çünkü yüzüme vuran güneşle illa ki aydınlık kalıyorum ve aydınlık kılıyorum içimi.

Biçimsel.

Şiirsel.

İçsel.

Hüküm ne ise hükmedilen.

Rengimle sancağımla şafağımla ve duygularımın şatafatı iken beni aşka düşkün ve özgür kılan ve kelebek kanatlarım az sonra toz olup sonsuzluğa karışacak ve ben de saklı tuttuğum kadar umudumu ve aşkın hizaya soktuğu kelebek mizacımla sonsuzluğa dâhil olacağım ve nihayetinde Rabbimle buluşacağım.

Aşkın cefası bir ömür.

Şimdi ise sabrın sayesinde sefasını süreceğim bir cennet misali aşk iken şiarı evrenin ve içgüdüsel sevmenin de hikmeti iken sonunda kendimle ve evrenle uzlaştığım...